

Drazí bratři a sestry,

s velkou láskou pozdravuji v Pánu vás všechny, kdo jste se shromáždili v Dublinu na 50. mezinárodním eucharistickém kongresu: především kardinála Bradyho, arcibiskupa Martina, kněze, řeholníky a věřící Irska i vás všechny, kdo jste přijeli zdaleka, abyste podpořili irskou církev svou přítomností a modlitbami.

Téma Kongresu – *Společenství s Kristem a mezi námi* – nás přivádí k zamyšlení nad Církví jako tajemstvím přátelství s Pánem a se všemi údě Jeho těla. Od nejranějších dob bylo vědomí *koinonie* či *communio* jádrem sebe porozumění Církve, vztahu ke Kristu, jejímu zakladateli, a ke svátostem, které slavila, k eucharistii na prvním místě. Ve křtu jsme ponořeni do Kristovy smrti a znovuzrozeni do velké rodiny bratří a sester v Ježíši Kristu. V biřmování dostáváme pečeť Ducha svatého a sdílíme eucharistii, vstupujeme už zde na zemi do společenství s Kristem i se sebou navzájem a dostáváme také závavek věčného života, který očekáváme.

Kongres probíhá v době, kdy se Církev na celém světě připravuje na oslavy Roku víry, který připomene 50. výročí zahájení II. Vatikánského koncilu, události, jež iniciovala nejrozsáhlejší obnovu římského ritu, k jaké kdy došlo. Na základě stále hlubšího doceňování zdrojů liturgie, prosazoval Koncil plnou a aktivní účast věřících na eucharistické oběti. Z odstupů, který dnes máme, a ve světle zkušenosti obecné církve z období, jež následovalo, je zřejmé, že přání vyjádřená koncilními otcí ohledně liturgické obnovy byla ze značné části naplněna. Stejně tak je ovšem zřejmé, že došlo k mnoha nepochopením a neregulárnostem. Obnova vnějších forem, jak si ji přáli otcové koncilu, měla usnadňovat přístup k vnitřním hloubkám tajemství. Jejím pravým cílem bylo přivádět člověka k osobnímu setkání s Pánem přítomným v eucharistii, tedy s živým Bohem, aby skrze tento kontakt s Kristovou láskou mohla rovněž růst láska jeho bratří a sester mezi sebou navzájem. Nikoli nežádka však zůstala revize liturgických forem na povrchní úrovni a „aktivní účast“ byla zaměněna za aktivitu pouze vnější. Na cestě skutečné liturgické reformy tedy stále zbývá mnoho co učinit. Ve světě, který se změnil a stále více lpí na materiálních věcech, se musíme znovu učit rozpoznávat tajemnou přítomnost Zmrtvýchvstalého Pána, který jako jediný může dát našemu životu šířku a hloubku.

Eucharistie je slavností celé církve, ale vyžaduje rovněž plné nasazení každého jednotlivého křesťana v poslání církve. Zahrnuje v sobě povolání být svatým lidem Božím, ale také povolání k osobní svatosti. Má se slavit s velkou radostí a prostotou, ale zároveň tak důstojně a aktivně, jak je to jen možné. Vybízí nás k litování vlastních vin, ale také k odpuštění našim bratřím a sestrám. Sjednává nás v jediném Duchu, ale také nám přikazuje, abychom v témže Duchu nesli radostnou zprávu o spáse všem ostatním.

Eucharistie je kromě toho připomínkou Kristovy oběti na Kříži, jeho těla a krve obětovaných jako nová a věčná smlouva na odpuštění hříchů a k proměně světa. Po staletí bylo Irsko na nejhlubší úrovni utvářeno touto mešní obětí. Generace mnichů, mučedníků a misionářů v její síle a milosti žily heroicky víru ve svém domovině a šířily Radostnou zprávu o Boží lásce a odpuštění daleko za vaše břehy. Vy jste dědici církve, která byla mohutnou silou šířící dobro po světě a která předala hlubokou a trvalou lásku ke Kristu a jeho blahoslavené Matce vskutku mnoha dalším. Vaši předkové v irské církvi dobře věděli, co znamená usilovat o svatost a vytrvalost v osobním životě, věděli, jak hlásat radost vycházející z evangelia, jak šířit vědomí o tom, jak důležitá je sounáležitost s univerzální církví ve společenství s Petrovým stolcem, a jak předávat lásku k víře a křesťanské ctnosti dalším pokolením. Naše katolická víra, prodchnutá radikálním vědomím Boží přítomnosti, unešená krásou jeho stvoření, jež nás obklopuje, a očištěná skrze osobní pokání a vědomí Božího odpuštění, je dědictvím, které zcela jistě zdokonalujeme a sytíme, když je pravidelně přinášíme Pánu na oltář v oběti mše svaté. Vděčnost a radost z těchto velkých dějin víry a lásky byla nedávno úděsným způsobem otřesena, když vyšly najevo hříchy spáchané kněžími a zasvěcenými osobami na lidech svěřených do jejich péče. Místo toho, aby jim ukazovali cestu ke Kristu a k Bohu, aby jim přinášeli svědectví o jeho dobrotě, je zneužívali a podlamovali důvěryhodnost poselství církve. Jak si vysvětlit, že lidé, kteří pravidelně přijímali Kristovo tělo a vyznávali své hříchy ve svátosti smíření, mohli tímto způsobem pohoršovat? To zůstává záhadou. Je však zřejmé, že jejich křesťanství nebylo již živeno radostným setkáváním s Ježíšem Kristem, stalo se jen věcí zvyku. Dílo Koncilu směřovalo k překonání této formy křesťanství a znovuoživení víry jako hlubokého osobního přátelství s dobrotou Ježíše Krista. Eucharistický kongres má podobný cíl. Chtěli bychom se tu setkat se Vzkříšeným Kristem. Prosíme jej, aby se nás hlouběji dotkl. Kéž On, který na velikonoce dechl na apoštoly a předal jim tak svého Ducha, propůjčí

podobně také nám svůj dech, sílu Svatého Ducha, a pomůže nám, abychom se stávali pravými svědky jeho lásky, svědky pravdy. Jeho pravda je láska. Kristova láska je pravda.

Moji drazí bratři a sestry, modlím se za to, aby byl Kongres pro každého z vás plodnou duchovní zkušeností společenství s Kristem a jeho církví. Zároveň bych vás chtěl vyzvat, abyste se připojili k mé modlitbě o Boží požehnání pro příští Mezinárodní eucharistický kongres, který se bude konat v roce 2016 ve městě Cebu! Posílám vřelé pozdravy filipínskému národu a ujišťuji jej o své blízkosti v modlitbě během přípravného období na toto velké církevní shromáždění. Věřím, že přinese trvalou duchovní obnovu nejen jim samým, ale i jeho účastníkům ze všech koutů světa. Svěřuji nyní každého z účastníků tohoto Kongresu láskyplné ochraně P. Marie, Matky Boží, a sv. Patrika, velkého patrona Irska, a jako výraz radosti a pokoje v Pánu rád udílím své apoštolské požehnání.

Přeložila Johana Bronková